

len, for det har vi jo hørt før fra den kant. Det, der undrer mig, er måske nærmere, at hr. Auken ikke gav samme belærende indlæg til Enhedslisten, for der er jo sådan set et sammenfald af holdninger.

Nu bliver det fremstillet, som om den her dom afsiges, fordi man ikke har kunnet få nogle ting igennem i medfør af forfatningstraktaten. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Messerschmidt: Er den her sag ikke i virkeligheden startet helt tilbage i marts 2001, hvor Kommissionen fremsatte et direktivforslag om strafferetlig beskyttelse af miljøet? Og er det ikke rigtigt, at vi skal helt tilbage til 2001, før den her diskussion opstår, hvorefter justitsministrene finder ud af, at man hellere vil lave en rammeafgørelse, i øvrigt et dansk initiativ?

Så debatten har jo ikke noget med den forfatningstraktatsafstemning, der efterfølgende fandt sted mange år efter i Frankrig og i Holland, at gøre.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Det er lidt demotiverende først at få at vide, at man skal have en belæring og så bare få noget fuldstændig elementært fremlagt.

Det, som fru Antonsen siger, er da fuldstændig rigtigt sådan i historisk optik, men det har bare ikke noget med sagen at gøre. Det, der handler om, er, at den dom, som nu er kommet, jo i vendinger, der minder utrolig meget om det, man ser i artikel 271 i forfatningen – det kunne være, fru Charlotte Antonsen ville føle trang til at slå det op – lægger sig op af den retstilstand, man ville have indført, hvis forfatningen var blevet vedtaget. Det er da et problem, som jeg vil sige er så graverende, at man selv som EU-internationalist, som fru Charlotte Antonsen må være, vel bør tænke en lille smule over, hvad det egentlig er, der sker. Hvem er det egentlig, der skal have magten over EU?

Kl. 12.05

Nu hørte vi tidligere i fru Antonsens indlæg, at stort set alt det, der kommer fra EF-Domstolen, er af det gode både for EU og for medlemsstaterne, derfor ved jeg ikke, om refleksionen vil føre til så meget. Men alligevel burde man måske reflektere over, om ikke det ville være rigtigt, at det er politikere, som altså er ansvarlige over for deres vælgere, der træffer afgørelser for, hvordan EU-samarbejdet skal se ud, snarere end at det er dommere.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jamen hr. Messerschmidt tager fejl. Det, som jeg netop i mit forrige indlæg pegede på, er, at det jo ikke er noget, som EU eller EF-Domstolen har fundet på, efter at der var et nej. Det er nogle overvejelser, som man også har haft i Kommissionen og andre steder, om: Hvordan skal vi fortolke traktaten på det her område?

Så hr. Messerschmidt har jo ikke ret heller, når han bliver ved med at gentage, at EF-Domstolen sådan bare beslutter ud i det blå. Nej, det, der er realiteten, er jo, at EF-Domstolen beslutter sig på grundlag af det, politikerne har sagt dels i direktiver og dels i traktaten.

Det, der er anderledes end i Danmark, er selvfølgelig, at man i EF ser så meget på: Hvad er formålet, nemlig hvad står der i traktaten? Men traktaten er altså også noget, alle landene i enstemmighed har vedtaget. Så det der med at få det til at lyde, som om EF-Domstolen er en frit i luften svævende institution, der bare render rundt og hærger, er jo ikke sandt.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Man fristes til at spørge, om fru Antonsen har læst de præmisser, som Domstolen lægger til grund for sin afgørelse.

Sagen er jo, at man fuldstændig ukritisk giver Kommissionen ret, at man siger, at Ministerrådet, regeringerne, som jo har en vis demokratisk forbindelse til vælgerne, har uret, Kommissionen har ret. Strafferet er en del af det overstatslige samarbejde, som kan vedtages med flertalsafgørelser, hvor Europa-Parlamentet skal være medlovgiver, og hvor EF-Domstolen efterfølgende på direktiverne har fuldstændig fortolkningskompetence. Det er den udlægning, som Kommissionen fremlægger i sagen, og den, som EF-Domstolen tiltræder.

EF-Domstolen havde jo fuld mulighed for at sige: Nej, Kommission, I har ikke ret; vi giver Rådet ret. Men det har man ikke gjort. Og der er jo altså et vist sammenfald imellem, at nejerne til forfatningen i Frankrig/Holland kommer igennem sommeren 2005 afsluttende så med den her dom i september 2005. Det er dog trods alt en vis kongruens, som man selv som EU-entusiast som fru Antonsen ikke kan sidde helt overhørig.